

[Ministeren for skatter og afgifter]

i et meget stort antal tilfælde med den begrundelse, at privatforbruget, uanset hvor lille det måtte være, oversteg den skattepligtige indkomst. Det er begrundelsen for, at man oprindeligt har haft en grænse, og det er sådan set en del af begrundelsen for, at vi nu foreslår grænsen forhøjet, fordi vi tror, vi derved i højere grad kommer til at indkredse de tilfælde, hvor der kan være grund til at begrænse udnyttelsen af afskrivningerne.

Jeg skal også lige gøre den bemærkning – det har lidt at gøre med den måde, hr. Anders Andersen anskuede problemstillingen på – at der vil være nogle ganske enkelte tilfælde, hvor det fænomen, at vi nu standardiserer vedligeholdelsesfradraget for stuehuse og blandede ejendomme ejerboligdel, betyder, at folk kommer ind under § 28 i de år, hvor de har nogle meget store udgifter, eksempelvis til nyt tag.

På den anden side er der et aspekt, som gør, at det indgreb, folk kommer ud for ved at blive ramt af § 28, er mindre tungt at bære end tidligere, nemlig at vi antagelig i morgen vedtager en indeksering af afskrivningsreglerne, som betyder, at vel udskydes nogle afskrivninger, men i det omfang de hidrører fra investeringer fra i år, betyder udskydelsen af afskrivningerne altså ikke et tab af reel tyngde i det fradrag, afskrivningerne giver anledning til, det kommer bare på et senere tidspunkt.

Glistrup (FP):

Jeg er uenig med ministeren i det, han siger om den praktiske betydning vedrørende § 28. Der er to forgreninger af det problem.

Der er for det første, hvor mange sager § 28 rent faktisk anvendes i på nuværende tidspunkt, hvor reglen ikke mere er i frisk erindring, men er falmet noget i hukommelsen. Det må ministeren kunne finde ud af forholdsvis let ved at spørge alle eller et antal repræsentative skattekrede. Lad os få at vide, hvor stort tallet er, for det dér med at blive ved med at køre på 1975–1976-tal har ikke nogen fornuftig mening.

Så er der det andet, hvor ministeren mener, at denne bestemmelse skulle virke præventivt over for dem, der sidder og laver regnskaberne; så de ikke afskriver så hårdt, som de ellers ville have gjort. Det er det straks sværere at lave statistik på ved at gå

ud og spørge, hvornår den har virket præventivt, og hvornår den ikke har virket præventivt. Jeg tror ikke, at det er nogen som helst afgørende betragtning, for § 28 er blevet anvendt så sjældent af skattevæsenet, at der er masser af revisorer, der for længst har glemmt, at der eksisterer en § 28, hvis de nogen sinde har vidst det. Og hvis de endelig husker den, så siger de: går den, så går den. Tabet ved at foretage ekstra afskrivninger er ikke så stort, for afskrivningerne flyttes jo bare over. Derfor tror jeg ikke på, at der er mange, der lader sig afskrække.

Men hvis der nu er tilbage et lille antal, 3 eller 17 eller 22 i hele landet, hvor mange det kan være, er det så i den nuværende situation fornuftigt at afskrække dem fra det? Det er folk, der har sat sig for ret betydelige erhvervsinvesteringer, det, vi er interesseret i at få foretaget, og hvor vi i morgen skal vedtage ved tredje behandling en udvidelse af afskrivningsmulighederne netop for at få gang i investeringerne. Er det fornuftigt at afskrække de mennesker fra at foretage de afskrivninger, som de nødvendigvis må foretage for at få likviditet til at betale afdrag?

Det har meget lidt at gøre med nulskatteproblematikken i den forstand, ministeren taler om, nemlig at det er odiøst. For så vidt den problematik eksisterer under de helt ændrede konjunkturer i forhold til det, man forudsatte, da det her blev gennemført, er den knyttet til de enorme rentefradrag, der har udviklet sig i mellemtiden, bl. a. som følge af, at rentesatsen er dobbelt så høj som dengang. Derfor er det i og for sig et besynderligt lille område at gå på jagt efter nulskatteydere med for store erhvervsmæssige investeringer på. Når folk kan foretage nogle ekstra store afskrivninger, så er det, fordi de har investeret. Hvorfor i alverden skal man specielt gå på jagt efter dem? Jeg kan forstå, at man har et problem med rentebeskatningen, og det skal vi jo nok få lejlighed til at diskutere nogle gange, men det er det eneste, der foreligger inden for det område på nuværende tidspunkt i udviklingen.

Ministeren for skatter og afgifter (Lykketoft):

Jeg vil kun sige, at hvis hr. Glistrup virkelig vil elske det, han kan få, så vil jeg fraråde ham, at vi iværksætter en stor og tidkrævende undersøgelse, hvor vi beder kommunerne